

«Ὡς τέκνα φω-
τὸς περιπατεῖτε· ὁ
γὰρ καρπὸς τοῦ
Πνεύματος ἐν πάσῃ
ἀγαθῶσιν καὶ δι-
καιουσῶν καὶ ἀλη-
θειᾷ· δοκιμάζον-
τες τί ἔστιν εὐάρε-
στον τῷ Κυρίῳ».

(*Ἐφεσ. 5, 8-10)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ, 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1954

ΑΡΙΘ. 50 (85)

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(*Αναγνώσατε: Λουκ. 14, 16-24)

Σκοπίμως ἡ Ἐκκλησία μας ἀναγινώ-
σκει σήμερον τὴν παραβολὴν «τῶν προσ-
κεκλημένων εἰς τὸ Δεῖπνον» διότι καὶ αἱ
ἡμέραι, τὰς ὁποίας διερχόμεθα, εἶναι ἡμέ-
ραι προτομιασίας διὰ τὴν μεγάλην χαρ-
μόσουν ἑορτῆν τῶν Χριστουγέννων καὶ
ἡ ἑορτὴ αὐτὴ πλησιάζει, κατὰ τὴν ὁποίαν
διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ὁ Κύριος μᾶς προσ-
καλεῖ εἰς τὸ πνευματικόν Του Δεῖπνον.

«Ἐρχεσθε, ἐτι-
δη ἑτοιμά ἐστι πάν-
τα!» Ἐπὶ τῆς Ἁ-
γίας Τραπέζης τοῦ
ἱερωτάτου τούτου χρι-
στιανικοῦ θυσιαστη-
ρίου, κατὰ κεῖται ἐ-
σφαγμένος «ὁ Ἄμνος
τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀῖρων
τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσ-
μου!» Οἱ Ἄγγε-
λοι τοῦ Θεοῦ ἐπιθυ-
μοὶν νὰ σκύψουν νὰ ἰδοῦν τὸ Μυστήριον,
ἀλλὰ μὲ τρόμον σκεπάζουν τὰ ἱερά των
πρόσωπα μὲ τὰς πτέρυγας των καὶ μὲ
εὐλάβειαν ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ περιστοι-
χίζουν ἀοράτως τὸν τόπον ὅπου «ὁ Βασι-
λεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ ὁ Κύριος τῶν
κυριευόντων» εἶναι ἑτοιμος νὰ δοθῇ «εἰς
βρόσιν τοῖς πιστοῖς!» Τὸ Σῶμα τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ μοναδικὸς ἄφρτος τῆς

ζωῆς, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς» καὶ τὸ
Αἷμά Του τὸ τίμιον, τὸ ὁποῖον ἀκαθα-
ρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας», προσ-
φέρονται κατὰ τρόπον ἀμερμήνευτον καὶ
μυστηριώδη, διὰ τὴν στηριζοῦν καὶ νὰ
εὐφράνουν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν! Καὶ
αὐτὸς ὁ Κύριος διὰ τοῦ λειτουργοῦ ἱε-
ρέως προσκαλεῖ εἰς τὸ μυστικὸν συμπό-
σιον τῆς σωτηρίας μεγαλοφώνως: «Λάβετε

φάγετε, τοῦτό ἐστι τὸ
σῶμά μου... Πίετε ἐξ
αὐτοῦ πάντες, τοῦτό
ἐστι τὸ αἷμά μου!»

Καὶ μᾶς βεβαιώ-
νει ὁ Σωτὴρ: «Τὸ σῶμά μου ἀλη-
θὴς ἐστι βρώσις καὶ
τὸ αἷμά μου ἀλη-
θὴς ἐστι πόσις». Καὶ
μᾶς ἐνθαρρύνει μὲ
πλουσιωτάτην ὑπό-

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Κοντάκιον τοῦ ἁγ. Σπυριδίου. Ἦχος Β'.

Τῷ πόθῳ Χριστοῦ πρῶδεις, ἱε-
ρώτατε, τὸν νοῦν πτερῶεις τῆ
αἴγλη τοῦ Πνεύματος, πατρικῆ
δωριᾶ τὴν πράξιν εὖρες, θεό-
ληπτε, θυσιαστήριον δεῖον γενό-
μενος, αἰτούμενος πᾶσι δεῖαν
ἐλλομπψιν.

σχεσι, ποὺ ἐξάπαντος θά τὴν τηρήσῃ.
Ὅποιοι τρώγει τὸ σῶμά Του καὶ πίνει
τὸ αἷμά Του ἐνώνεται μαζί Του. «Ὁ
τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου
τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει κάθ' ἕν αὐτῷ!»

Ποῖος δὲν θὰ ἤθελε τὴν ἑνωσιν αὐτῆν;
Νὰ κάμῃ ἰδικὴν του δύναμιν τὴν δύναμιν
ποῦ ἔχει τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χρι-
στοῦ; Νὰ ἀισθανθῇ μέσα εἰς τὴν ψυχῆν

του την ανάπαυσιν και την γαλήνην, ἀλλὰ και τὴν ἀνδρείαν και τὸν ἡρωισμόν πού ἐμπνέει ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸν Χριστόν; Ποῖος δὲν θὰ ἤθελε νὰ πλύνη τὰς ἁμαρτίας του μέσα εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ και νὰ λάβῃ τὴν ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὸν «ἄρτον τῆς ζωῆς» διὰ τὸν ὠραῖον ἀγῶνα τοῦ καθήκοντος και τῆς ἀρετῆς;

«Ὅσοι πιστοί. Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως και ἀγάπης προσέλθετε», φωνάζει κάθε φορὰν εἰς τὸ τέλος τῆς θείας μυσταγωγίας ἡ Ἐκκλησία μας και ἡμπορεῖ ὁ χριστιανὸς εἰς κάθε στιγμὴν νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτήν, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως τὰς ἡμέρας αὐτὰς καθῆκον ἔχομεν εἶναι νὰ μὴ λείψῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐτοιμασίαν πού χρειάζεται, διὰ νὰ

προσέλθωμεν εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Κυρίου.

Καμμία πρόφασιν και καμμία δικαιολογία δὲν ἔχει πέρασιν ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγάλην δωρεάν, τὴν ὅποιαν μᾶς προσφέρει ὁ Χριστός, καμμία καθυστέρησις και καμμία ἀμέλεια δὲν δικαιολογεῖται, ἀλλὰ και καμμία ἀτάξια δὲν ἐπιτρέπεται γύρω ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς μυστικῆς θυσίας.

«Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτὸν και οὕτως ἐκ τοῦ Ἄρτου ἐσθιέτω και ἐκ τοῦ Ποτηρίου πινέτω», μᾶς συμβουλεύει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Κανεὶς λοιπὸν ἄς μὴ ἀμελήσῃ νὰ ἐτοιμασθῇ και κανεὶς ἄς μὴ μείνῃ μακρὰν τοῦ Κυριακοῦ Δείπνου ἀπὸ ἀμέλειαν ἢ ἀπὸ ραθυμίας... «Ἐργασθε, ὅτι ἡδὴ ἐτοιμὰ ἐστὶ πάντα»!

Η ΕΚΤΗ ΕΝΤΟΛΗ

«Ὁὐ φονεύσεις»

Κάθε ἄνθρωπος πού γεννᾶται εἰς τὸν κόσμον ἔχει δικαιώματα, πού δημιουργοῦν και ἀντίστοιχα καθήκοντα διὰ τοὺς ἄλλους ἀπέναντι του και διὰ τὸν ἴδιον ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Τὸ πρῶτον δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ δικαίωμα πού ἔχει ἐπὶ τῆς ζωῆς, τὴν ὅποιαν τὸ ἔχάρισεν ὁ Δημιουργός, αὐτὸ δὲ τὸ δικαίωμα πού ἔχει κάθε ἄνθρωπος δημιουργεῖ τὴν ἀντίστοιχον ὑποχρέωσιν και διὰ τὸν ἴδιον νὰ σεβασθῇ τὸ ἴδιον δικαίωμα πού και οἱ ἄλλοι ὅμοιοι του ἔχουν ἐπὶ τῆς ζωῆς, πού και εἰς ἐκείνους ἔχάρισεν ὁ Θεός.

Ἡ περιφρόνησις αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μία ἀδικία πού ἀνταντικῶς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος μόνος εἶναι κύριος τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων και ἐναντίον τοῦ ὀποίου ἀσβεβεῖ και ἁμαρτάνει ὅποιος ἀσβεβεῖ και ἁμαρτάνει ἐναντίον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ὁ παλαιὸς Νόμος κατεδίκαζε τὴν ἀσβεβειαν αὐτὴν ὅταν ἐφθανε μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀφαιρῇ τελείως τὴν ζωὴν, ὅταν

δηλ. ἐξεδηλώνετο—ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον—εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ κακουργήματος τοῦ φόνου, πού και οἱ πολιτικοὶ νόμοι ὄλων τῶν ἐθνῶν αὐστηρὰ κατεδίκαζον και καταδικάζουν. Ὁ νόμος τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀπέβλεψε περισσότερο εἰς τὴν διάθεσιν παρὰ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα και δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπικυρώσῃ ἀπλῶς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ φόνου, ἀλλὰ και ἐπέδιωσε νὰ ἐκκριθῇ, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ καταλήξῃ εἰς αὐτὸν—ἂν ἦσαν πάντοτε εὐνοϊκαί αἱ περιστάσεις—. «Ὅχι ἀπλῶς νὰ προστατεύσῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἠθέλησεν ἀπὸ τὰς ἐναντίον τῆς ἀδικίας τῶν ὁμοίων των, ἀλλὰ και νὰ ἐξαγνίσῃ ζητεῖ τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν ἐκείνων, πού παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ πάθος των θὰ ἠμποροῦσαν ἔστω και ἐλάχιστα νὰ ἀσεβήσουν πρὸς τὴν ὑπαρξίν των ἄλλων ἀνθρώπων. Ἐξεκίνησεν ὁ νόμος ὁ Χριστιανικὸς ἀπὸ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τῆς ἀδελφωσύνης ὄλων τῶν ἀνθρώπων και δὲν κατεδίκασεν ἀπλῶς τὰς μεταξύ των βιαιοπραγίας μόνον, ἀλλὰ

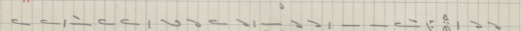
Τῆς 18. Δεκεμβρίου

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

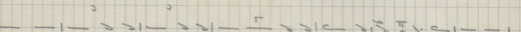
Ηχος α' Πα

Τὸ χίθου σφραγισθέντος

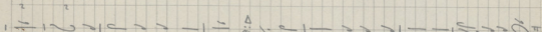
π

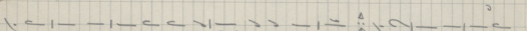
 Τὴς Σὺ νο δὲ τῆς πρώτης ἀνε δείκθου περιμαχος ἡ θου

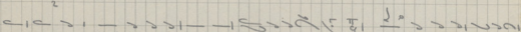
 μα τὸρ γὰρ θεὸ βορε Στυρι ἰδων πᾶ τῆρη μων δι ο νε

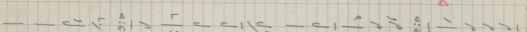
 ἡρα συ εν τα θω προσθωνεις ἡ ο θινεις χρυσου με τε βα χος

 ἡ εν τω μελπειν τας ἀχι ασσ ευ χας Αχ γε χος ε οχει

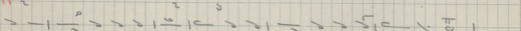

 συ χει τὸρ γὰρ εν τας σαι ε ρωτα τε δο ο Ξα τω σε δο

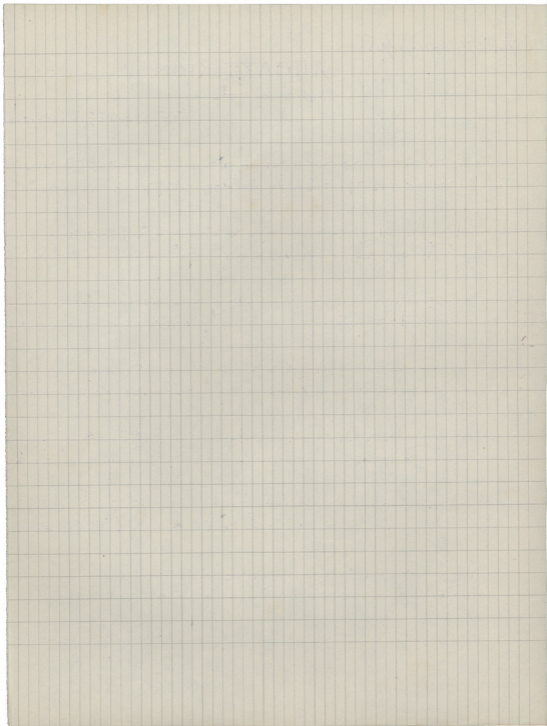

 Ξα σαν τι δο ο Ξα τω σε ζε θα νω σαν τι δο ο Ξα τω

π

 ε νερ χον τι δι α σα πα σιν ι α α μᾶ α ἴα

ABSTRAKTION

1881

Die Abstraktion

Die Abstraktion ist eine Methode, die es ermöglicht, die wesentlichen Eigenschaften eines Gegenstandes zu isolieren und diese in einer vereinfachten Form darzustellen. Sie ist ein zentraler Bestandteil der mathematischen Beweismethoden und wird häufig in der Logik, Philosophie und den Naturwissenschaften angewendet.

Die Abstraktion erfolgt durch das Weglassen aller nicht wesentlichen Details und das Behalten der Kernstruktur. Dies ermöglicht es, die Zusammenhänge zwischen verschiedenen Objekten zu erkennen und allgemeine Gesetze zu formulieren.

Ein Beispiel für die Abstraktion ist die Darstellung eines rechteckigen Gegenstandes als ein einfaches Rechteck in der Geometrie. Hier werden die spezifischen Eigenschaften des Gegenstandes (wie seine Farbe, sein Material) weggelassen, um nur die geometrische Form zu betrachten.

Die Abstraktion ist ein mächtiges Werkzeug, um komplexe Probleme zu vereinfachen und zu lösen. Sie ermöglicht es, die grundlegenden Prinzipien eines Systems zu verstehen und diese auf andere Systeme zu übertragen.

Die Abstraktion ist ein Prozess, der von der konkreten Welt zur abstrakten Welt führt. Sie ist ein zentraler Bestandteil der menschlichen Erkenntnis und ermöglicht es, die Welt in einer vereinfachten Form zu verstehen.

Τῆς ΙΒ' Δεκεμβρίου Ἐξαποσειχάριον.

Ἦχος ς'

Σὲ ἐξ ἀλόχοιο ποιμήνη, μετήγαγεν εἰς λογιάν,
το Πνεῦμα πνευματοφόρε, ὡς τὸν Μωσῆα καὶ
Δαυῖδ· ὧν ἐμιμήσω τὸ πρᾶον, Σπουρίδων θῶς οὐ-
κήμενης.

Εἰς τοὺς Ἄγνους Στιχηρὰ Προσόμοια.

π

Ἦχος α' πα

Σίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναθείαις αὐτοῦ· αἰνεῖτε
ἐν τῇ τοῦ Πνεύματος αἴχλῃ καταλαμπόμενος,
τὸ σοφὸν μαθεῖχεν, ὁ σοφὸς Ἱεράρχης, Ἀρείου τὸ
κρηῶδες· ὅθεν ἀπῶς, δογματίσας Τριάδα πίζως, ὑπὸ
σοφῶν ἐδοξάσθη καὶ συνετῶν, καὶ τὴν σύνοδον ἐκύρω-
σεν.

π

Σίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ·

Δ

π

Ταῖς οὐρανίαις αὐτίσι περιλαμπόμενος, καὶ
τῇ Χριστοῦ δυνάμει, τὰς ἰάσεις παρέχων, ψυχῶν τε
καὶ σωμάτων, τῶν πίστει καὶ νῦν, ἐπιτελούντων
τὴν μνήμην σου, θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ,
μὴ ἐλλίπτῃς ὑπερέχεσθαι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ οἰοῦ
αὐτοῦ.

Τῆς 18' Δεκεμβρίου Ἐξαποσειχάριον.
Ἦχος ς'

Γ

Σὲ εἰς ἀλόγησ ποιμένης, μετήγαγεν εἰς λογιάν,
το Πνεῦμα πνευματοβόρε, ὡς τὸν Μωσῆα καὶ
Δαυὶδ· ὡν ἐμιμήσω τὸ πρῶον, Σπυρίδων φῶς οὐ-
κισμένης.

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμια.

Π

Ἦχος α' πα

Στιχ.

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυνατεῖαις αὐτοῦ· αἰνεῖτε
ἐν τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλη καταλαμπόμενος,
τὸ ζοφερόν κισείχεν, ὁ σοφὸς ἱεράρχης, Ἄρειος τὸ
κηρῶδες ὄθεν ἀπῶς, δογματίζας Τριάδα πισῶς, ὑπὸ
σοφῶν ἐδοξάσθη καὶ συνετῶν, καὶ τὴν συνοδὸν εὐύρω-
σεν.

Π

Στιχ.

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ.

Δ

Π

Ταῖς οὐρανίαις αἰτίσι περιλαμπόμενος, καὶ
τῇ Χριστοῦ δυνάμει, τὰς ἰάσεις παρέχων, ψυχῶν τε
καὶ σωμάτων, τῶν πιστῶν καὶ νῦν, εὐτεχούτων
τὴν μνήμην σου, θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ,
μὴ ἐλλίπησ ὑπερέχεσθαι.

Π

Στιχ.

Τίμιος ἐκανλίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ οἴου
αὐτοῦ.

Τὸ ἐν Δεσφύριον ἔσται ἡμεῖς
Ἡμεῖς ἔσται

Ἐν τῷ ἔργῳ ποιεῖται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται

Ἐν τῷ ἔργῳ ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται

Ἡμεῖς ἔσται

Ἄλλοτε ἄλλοτε ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
Ἐν τῷ ἔργῳ ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται

Ἄλλοτε ἄλλοτε ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται

Ἄλλοτε ἄλλοτε ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται

Ἄλλοτε ἄλλοτε ἡμεῖς ἔσται ἡμεῖς ἔσται
ἡμεῖς ἔσται

Τῆς ΙΒ' Δεκεμβρίου Ἐξαποστειχάριον.

Ἦχος ς'

Γ

Σὲ ἐξ ἀλόχου ποιμένης, μετήγαγεν εἰς λογιάν,
τὸ Πνεῦμα πνευματοβόρε, ὡς τὸν Μωσῆα καὶ
Δαυὶδ ὧν ἐμιμήσω τὸ πρῶτον, Σπυρίδιον θῶς οὐ-
κισμένης.

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια.

Π

Ἦχος α' πα

Στιχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ αἰνεῖτε
ἐν τῇ τοῦ Πνεύματος αἴχλῃ καταλαμπόμενοι,
τὸ ζωφερόν μαθεῖσεν, ὁ σοφὸς Ἱεράρχης, Ἄρειου τὸ
χρηῶδες ὄθεν ἀπλῶς, δογματίσας Τριάδα πιστῶς, ὑπὸ
σοφῶν ἐδοξάσθη καὶ συνετῶν, καὶ τὴν σύνθετον ἐεύρω-
σεν.

Π

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ.

Δ

Π

Ταῖς οὐρανίαις αἰγῆσι περιλαμπόμενοι, καὶ
τῇ Χριστοῦ δυνάμει, τὰς ἰάσεις παρέχων, ψυχῶν τε
καὶ σωμάτων, τῶν πιστῶν καὶ νῦν, εὐτεχούτων
τὴν μνήμην σου, θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ,
μὴ ἐλλίπης ὑπερέυχεσθαι.

Π

Στιχ. Τίμιος ἔναντιον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου
αὐτοῦ.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

35
The University of Chicago
Library

Chicago, Illinois
The University of Chicago
Library

Chicago, Illinois
The University of Chicago
Library

και κάθε τι που θα ήδύνατο να χαλαρώσει την αδελφικήν σχέσιν και να διαρρήξει τόν αδελφικόν δεσμόν, και δια τούτο και την υβριν ακόμη και την περιφρόνησιν και τόν θυμόν εξίσωσεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός πρὸς τόν φόνον και κατέστησεν ὑπευθύνους φόνου και ἐκείνους μόνον οἱ ὁποῖοι ἀπλῶς θά ἠσθάνοντο ἔχθραν πρὸς τόν πλησίον των (Ματθ. 5,21-26).

Τόσον πολὺ ἐφρόντισεν ὁ Χριστός νὰ ἐξαγνίσῃ τὸν πιστὸν Του τὰς καρδίας, ὥστε και ἀπέναντι αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀδικούντων ἤξιωσε νὰ αἰσθάνονται ἐπιεικειαν και ἀνεξικακίαν και ἀγάπην οἱ χριστιανοί, και νὰ προσεύχονται ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν των συνέστησεν εἰς τοὺς μαθητάς Του (αὐτῶν 43-48). Δὲν εἶναι μάλιστα οὐδὲ αὐτὸ ἀρκετὸν διὰ τὸν Χριστόν. Ἐκεῖνος ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς Του ὄχι μόνον νὰ μὴ ἀνταποδίδωσι κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ὄχι ἀπλῶς νὰ μὴ διατηροῦν ἔχθραν και μνησικακίαν, ἀλλὰ και νὰ πληρώσῃ με εὐεργεσίαν τὸ ἀδικημα, ν' ἀγαθοποιῶν τοὺς κακοποιούοντας και νὰ φαίνονται χρήσιμοι πρὸς ἐκείνους πού τυχόν τοὺς ἐβλάψαν (Λουκ. 6,32-36), ἢ ὅπως χαρακτηριστικώτατα τὸ εἶπεν ὁ Ἱερὸς Ἀπόστολος: «Ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου, ψάμιζε αὐτόν και ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν».

Ἄφ' οὗ διὰ τὸν ἐχθρόν του πρέπει νὰ εὐεργετῇ ὁ χριστιανός, ὀλοφάνερον εἶναι ὅτι και πρὸς κάθε ἀνθρώπον γενικῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρεται με τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὄχι ἀπλῶς νὰ μὴ ἐπιβουλεύεται τὴν ζωὴν του και νὰ μὴ τὸν κακοποιῇ, ἀλλὰ και με προθυμίαν νὰ τρέχη εἰς βοήθειάν του ὡσάκις καθ' οἰονδήποτε τρόπον κινδυνεύει, ὅπως μᾶς τὸ περιέγραψεν ὁ Κύριος τόσον παραστατικῶς εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου.

Δὲν εἶναι ἀρκετὸν τὸ νὰ μὴ φονεύωμεν λοιπὸν—ὅπως νομίζουν ὅσοι χονδροειδῶς ἀντιλαμβάνονται τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν—ἀλλὰ τότε μόνον εἰμεθα σύμφω-

νοι με τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα, ὅταν και καμμίαν κακὴν διάθεσιν δὲν αἰσθάνωμεθα ἐναντίον τῶν ὁμοίων μας και με κάθε τρόπον προστρέχωμεν εἰς βοήθειάν των ὅταν πάσχουν, εἰτε εἶναι φίλοι μας εἰτε εἶναι ἐχθροί μας. Τόσην δὲ σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν τὴν τελευταίαν ὁ Χριστός, ὥστε ἀπ' αὐτῆς εἶπεν ὅτι θά κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους ὅταν θά ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ Αὐτοῦ» (Ματθ. 25,31-46).

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΦΩΡΑΝ

ΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ναί, τὴν ὥρα αὐτὴ κλείσε τὸ ραδιόφωνο και ἐτοιμάσου γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Μὴ νομίσης, πῶς, ἂν ἀκούσης τὴ Δειτουργία ἀπὸ τὸ ραδιόφωνόν σου, τοῦτο ἀναπληρῶνει τὸν ἐκκλησιασμό. Κάνεις λάθος.

Αὐτὲς οἱ ἐκπομπὲς τῆς θείας Δειτουργίας εἶναι γιὰ τοὺς ἀρροῦστος και τοὺς ἠλκιωμένους. Ὅλοι οἱ ἄλλοι υγιεῖς πιστοί, ὀφείλουν νὰ βρίσκωνται αὐτὴ τὴν ὥρα στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ θά ἀγιασοῦν και θά μετέχουν ἀληθινῶς στὴ Θεία Λειτουργία.

Ξαλωμένοι στὸ κρεβάτι, καπνίζοντας ἢ πίνοντας τὸ τσάι σας, δουλεύοντας στὴν κουζίνα ἢ καθισμένοι στὸ καφενεῖο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκομίσετε εὐλογία.

Θά μοῦ πῆτε, πῶς παρακολοθηθῶσιν τὴν θεία Δειτουργία ἀπὸ τὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἀθηνῶν ἀπολαμβάνετε μουσικὴ, μεταρσιώνεσθε και ὀφειλεσθε ἀπὸ τὸ κήρυγμα και, τὸ σπουδαιότερο, δὲν εἶσθε ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπομένετε τίς κακοφωνίες ὀριζόμενων ψαλτῶν και νὰ στέκεσθε ὅλη τὴν ὥρα ὀρθιοί.

Ἄδιάφορο! τοῦτο δὲν οἶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν. Δὲν ἔχετε ἀκούσει τὸν ψαλμωδὸ πὸν λέει «Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν»;

Κλείσε, λοιπὸν, τὸ ραδιόφωνόν σου, ἀγαπητὲ μου. Οἱ καμπάνες οὐ προοχαλοῦν γιὰ τὴν θεία Δειτουργία. Μὴν ἀμελήσης.

ΜΑΚΡΥΑ Ο ΕΓΩ-ΙΣΜΟΣ

«Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε» (1^α Κορινθίου Ζ. 24)

Ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ἐπιτολαίωσις κάνουν συνήθως τοὺς ἀνθρώπους μύσπες, γιατί βλέπουν συχνὰ πολὺ κοντὰ, μόνο τὸν ἑαυτό τους, καί ἔτσι χάνουν τὴν ἰκανότητα νὰ βλέπουν μακρότερα καὶ πῶς βαθεῖα. Τί γίνεται ὁμως; Ἀρχίζουν νὰ βλέπουν στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους μόνο τίς κακίες τους. Γιατί καί ἐκεῖνος πὸς φαίνεται κακὸς στὸ βάθος εἶναι καλὸς καὶ γιατί ἡ κακία στὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων βρίσκεται μόνο στὴν ἐπιφάνειά τους. Ἡ μυωπία μας ὁμως μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε μόνο τὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ κρίνουμε ἀναλόγως.

Κί ὁμως ἂν θέλουμε νὰ γνωρίσουμε τοὺς ἀνθρώπους, ἂν θέλουμε νὰ συνδεθοῦμε μαζί τους, ἀνάγκη νὰ τοὺς δώσουμε ὅπως στὸ βάθος τους εἶναι, ὅπως εἶναι πραγματικά.

Μακριὰ μας λοιπὸν ὁ ἐγωϊσμός.

ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ;

«Υμεῖς ἐπεὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. Ε. 14)

Πόσες φορές δὲν πονᾷς ὅταν δεῖς στὸ δρόμο ἕνα τυφλό. Ἄν τῷχε μάλιστα νὰ εἶναι καὶ τέος, τότε νιώθει τραγικότερα τὸν πόνο του. Πόσο δὲν θέλεις ἐκεῖνες τίς ὥρες νὰ ἦσουν δυνατοί, νὰ μποροῦσες νὰ ἔκανες ἕνα θαῦμα, καὶ νὰ τοῦδινες τὸ φῶς του! Πρέπει νὰ εἶσαι τελείως ἀνάληγτος γιὰ νὰ μὴ νιώσεις τὴν ἀνάγκη τοῦ θαύματος.

Καὶ πόσες φορές ὁμως δὲν περᾶνε διπλά σου τυφλοὶ, πῶς τυφλοὶ ἀπ' τὸν προηγούμενο, πὸς σὲ βλέπουν καί ὁμως δὲν βλέπουν. Γιαντοὺς τοὺς τυφλοὺς ὁμως ἂν θέλεις, εἶσαι δυνατός, μοραεῖς νὰ τοὺς δώσεις τὸ φῶς πὸς τοὺς λέει: «Ἄν εἶσαι καλὸς Χριστιανός, ἂν ζεῖς φωτεινὰ, ἂν ἀγαπᾷς θερμὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐσεῖς, εἶπεν ὁ Κύριός μας, ἐσεῖς εἰστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Μπορεῖς λοιπὸν. Βοήθησε τοὺς τυφλοὺς τῆς ζωῆς, δὸς τοὺς τὸ φῶς. Ἄν τοὺς ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ πονᾷς μὲ τὸ σκοτάδι πὸς βαραινει τὰ μάτια τους. Τί περιμένεις;

Δι' ὅ, τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΠΡΙΟΥ» ἀπευθυντίον:

Αἰθεο. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰασιῶ 1, Ἀθήνα, (Τηλέφ. 72.112).

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰασιῶν Ἀποστόλου 4.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(13—19 Δεκεμβρίου 1954)

13. Δευτέρα: Ἐορταρίου κλπ. Μαρτ. Λουκίας Παρέου.
14. Τρίτη: Θύρου, Λουκίου καὶ Καλλίνικου Μαρτύρων.
15. Τετάρτη: Ἁλευθερίου Ἱερομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
16. Πέμπτη: Ἀγγαλοῦ τοῦ Προφήτου, Θεοφανοῦς Βασιλέως, Μοδῆστου Ἱεροσολύμων.
17. Παρασκευὴ: Ἀσινῆ τοῦ Προφήτου καὶ τριῶν καϊθῶν ἐν Βαβυλῶνι. Διονυσίου Ἀλιγνῆς Βαυματούργου.
18. Σάββατον: Σεβαστιανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Μαρτύρων.
19. Κυριακὴ Πρώτῃ τῆς Χριστοῦ Γεννῆσεως. Μνήμη τῶν ἀπὸ Ἀδάμ δικαίων τῆς Π. Διαθήκης.—Ἦχος Β'. Ἐωθινὸν Ε'.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀρχίζει διὰ τὰς καθημερινὰς ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου. Τὰ Σαββατοκύριακα συνεχίζεται τὸ κατὰ Λουκᾶν. Ἐκ τοῦ Ἀποστόλου συμπληρώνεται τὴν Πέμπτην ἡ Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴ καὶ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Παρασκευῆν ἡ Β' πρὸς Τιμόθεον.

Ἐβδομάς εἰκοστὴ ἑβδόμη
(13-19 Δεκεμβρίου 1954)

- Δευτέρα (13): Α' Τιμοθ. 5,1—10
Μάρκ. 8,11—21
- Τρίτη (14): Α' Τιμοθ. 5,11—21
Μάρκ. 8,22—26
- Τετάρτη (15): Α' Τιμοθ. 5,22—6,11
Μάρκ. 8,30—34
- Πέμπτη (16): Α' Τιμοθ. 6,17—21
Μάρκ. 9,10—15
- Παρασκ. (17): Β' Τιμοθ. 1,1—2,8—18
Μάρκ. 9,33—41
- Σάββατ. (18): Γαλάτ. 5,22—6,2
Λουκ. 12,1—11
- Κυριακὴ (19): Ἐβθ. 11,9—10,32—40
Ματθ. 1,1—25

Σημειώσεις: Τὴν Τετάρτην (15), ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγ. Ἐλευθερίου 8' ἀναγνωσθῶν: Ἀπόστολος Α' Τιμοθ. 1,8-18 καὶ Εὐαγγέλιον Μάρκ. 2,23-3,5. Τὴν Κυριακὴν (19) τὰ σηματοῦμενα ἑνωτέρω ἀναγνώσματα εἶναι τὰ ἐκ Κυρ. μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήνα. Ἰασιῶ 1, Τηλέφ. 72-112.